

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: [redacted] bytem [redacted] zastoupený Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Burešova 6, Brno, proti žalované: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2014, č. j. 11 A 183/2013 – 42,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2014, č. j. 11 A 183/2013 – 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 8. 2014, č. j. 11 A 183/2013 – 42, zamítl žalobu, kterou žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „generální inspekce“) ze dne 26. 9. 2013, č. j. GI-IF-27-9/2013, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí 1. oddělení generální inspekce (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 20. 8. 2013, č. j. GI-IF-27-6/2013, kterým bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Tímto rozhodnutím byla v bodě I. žádost o poskytnutí seznamu všech pracovníků a funkcionářů generální inspekce s uvedením jména, příjmení, titulu, funkčního zařazení a pracoviště působení včetně těch, kteří z generální inspekce odešli zčásti odmítnuta podle ust. § 15 odst. 1 a § 8a ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím; v bodě II. byla žádost o sdělení platu a odměn všech pracovníků a funkcionářů generální inspekce kromě řadových pracovníků za rok 2012 zčásti odmítnuta podle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a citovaného zákona a v bodě V. byla žádost o poskytnutí anonymizovaných výstupů generální inspekce, které se vztahují k jednání příslušníků Policie České republiky, které mělo způsobit následky na životě či zdraví osoby nebo mělo neoprávněně zasáhnout od osobní svobody osob odmítnuta podle

ust. § 14 odst. 5 písm. b) citovaného zákona. Informace související s bodem III. a bodem IV. žádosti byly stěžovateli poskytnuty v plném rozsahu.

Městský soud v odůvodnění rozsudku s odkazem na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 - 79, dospěl k závěru, že v případech, kdy je požadovanou informací údaj o výši poskytnuté odměny či prostředku z veřejného rozpočtu, je třeba přistoupit k testu proporcionality a posoudit, zda se poskytnutí základních osobních údajů vymezených v ust. § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nedostane do kolize s právem na ochranu osobních údajů. Městský soud v této souvislosti uvedl, že ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nelze bez dalšího považovat za speciální ustanovení, které vylučuje aplikaci ust. § 8a citovaného zákona. V tomto ohledu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 55/2012 - 23, a dospěl k závěru, že stěžovatel požadoval informace o platových poměrech úředníků, kteří nejsou veřejně známými osobami, a proto povinný subjekt správně a důvodně provedl test proporcionality a požadované údaje neposkytl. Povinný subjekt tak nepochybil, pokud stěžovatelovu žádost v bodě II. zčásti odmítl právě s ohledem na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud se dále ztotožnil se závěrem povinného subjektu, který zcela odmítl žádost stěžovatele v bodě V. s tím, že po povinném subjektu nebylo možno spravedlivě požadovat, aby poskytl takto vymezený okruh informací. Ve zbytku městský soud poukázal na to, že žalobní námitky jsou shodné jako odvolací námitky a uvedl k tomu, že ačkoliv není úkolem soudu v odůvodnění rozsudku převzít obsah odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, v dané věci se generální inspekce velice podrobně vypořádala s odvolacími námitkami, a městský soud proto k argumentaci generální inspekce neshledává důvod cokoli dodávat.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, jelikož městský soud bez dalšího v odůvodnění konstatoval, že generální inspekce se velice podrobně vypořádala s odvolacími námitkami, a neshledal proto důvod k argumentaci generální inspekce cokoli dodat. Podle stěžovatele se městský soud tímto postupem např. nevypořádal s jeho námitkou týkající se neposkytnutí informací ohledně personálního složení povinného subjektu (bod I. žádosti stěžovatele o poskytnutí informací), jakož i s dalšími námitkami. Napadený rozsudek obsahuje řadu citací ustanovení právních předpisů a judikatury, ze kterých však městský soud nevyvozuje logické závěry. Stěžovatel také odmítl argument generální inspekce, že s ohledem na povahu povinného orgánu (orgán činný v trestním řízení) není možné požadované informace poskytovat. Jiné subjekty, které vystupují také jako orgány činné v trestním řízení, se zveřejnění těchto informací nebrání (např. Policie České republiky). Dále stěžovatel namítal, že požadavek poskytnutí základních informací o personálním složení povinného subjektu a platu nebo odměně jeho pracovníků je legitimní, neboť veřejný zájem v takovém případě převládá nad ochranou osobních údajů a soukromí dotčených osob. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 - 79, a konstatoval, že je povinností orgánu veřejné moci, včetně generální inspekce, umožnit přístup k informacím o jakýchkoli poskytnutých veřejných prostředcích, tedy i o platech a odměnách poskytnutých v souvislosti s výkonem pracovní činnosti jejich příslušníků a zaměstnanců. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Generální inspekce ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas se závěry městského soudu. Poukázala i na aktuální rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, ke kterému uvedla, že závěry v něm uvedené není možné plně aplikovat na pracovníky bezpečnostních sborů a zpravodajských služeb, jelikož

prostřednictvím dotazu podle ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím by byly sdělovány osobní údaje příslušníků generální inspekce, kteří vykonávají operativně pátrací činnost neformálním a často skrytým způsobem. Tento typ informace může mít charakter utajované informace podle zákona č. 412/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Taková informace by se s ohledem na ust. § 7 a § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím neměla poskytovat, čemuž brání právě závěry vyplývající z citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které generální inspekce považuje za rozporuplné. Dále generální inspekce uvedla, že rozsah poskytovaných informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím se bude lišit v závislosti na postavení povinných subjektů v systému státních orgánů a vymezení plnění úkolů svěřených jim zvláštními zákony. Podle generální inspekce mají všichni její příslušníci (tj. 240 příslušníků) postavení policejního orgánu [§ 12 odst. 2 písm. b) trestního řádu], přičemž část z nich má postavení pověřeného policejního orgánu [§ 12 odst. 2 písm. i) trestního řádu]. Generální inspekce je s ohledem na ust. § 42 zákona č. 341/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o generální inspekci“), oprávněna využívat operativně podpůrné prostředky. Kromě toho má generální inspekce 48 řadových zaměstnanců, kteří v důsledku úzké provázanosti na příslušníky v přímém výkonu disponují velmi citlivými informacemi o chodu generální inspekce. Rozhodnutí generální inspekce neposkytovat personální informace o svých zaměstnancích (jmenný seznam) je tedy podloženo racionálními důvody. Možnost kontroly generální inspekce je upravena v ust. § 57 zákona o generální inspekci, přičemž veřejnost je informována také prostřednictvím výročních zpráv. Informace o personálním složení považuje generální inspekce za informace nejen osobního charakteru, ale zároveň za informace o činnosti orgánu činného v trestním řízení (§ 11 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Povinný subjekt proto oprávněně sdělil pouze personální informace o těch pracovnících, kteří skutečně tuto instituci veřejně prezentují. Žádost stěžovatele byla v bodu V. formulována příliš obecně, čímž nesplnila požadavek dostatečné konkrétnosti poptávané informace, a tudíž předpoklad pro její jednoznačnou dohledatelnost. Podle generální inspekce není rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný. S ohledem na výše uvedené navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu podal dne 31. 7. 2013 stěžovatel u povinného subjektu žádost o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V žádosti v bodě I. požadoval seznam všech pracovníků a funkcionářů generální inspekce s uvedením jména, příjmení, titulu, funkčního zařazení a pracoviště působení včetně těch, kteří z generální inspekce odešli. V bodě II. požadoval poskytnutí informací týkajících se výše dosavadního platu a odměn za rok 2012 – celkově a zvláště měsíčně – u všech pracovníků a funkcionářů generální inspekce, kromě řadových pracovníků, tedy u těch, kdo mají řídicí a rozhodovací pravomoci (vedení generální inspekce, vedoucí pracovníci jednotlivých poboček, vedoucí pracovníci jednotlivých sekcí/úseků/odborů/oddělení na centrále generální inspekce) včetně těch, kteří z generální inspekce odešli. V bodě V. žádosti požadoval všechny dosavadní výstupy generální inspekce v anonymizované podobě k podáním, trestním oznámením a stížnostem, které byly generální inspekci doručeny, nebo výstupy šetření z její vlastní iniciativy nebo na základě jiných skutečností, které se vztahují k jednání příslušníků Policie České republiky, které mělo způsobit následky na životě či zdraví osoby nebo mělo neoprávněně zasáhnout od osobní svobody osob, konkrétně a) usnesení o odložení věci, b) odevzdání věci jinému orgánu k projednání, c) usnesení o zahájení trestního stíhání, d) záznam o sdělení podezření, e) vyrozumění o tom, že podání oznamovatele bylo vyhodnoceno jako stížnost a předáno k šetření vnitřnímu orgánu Policie

České republiky nebo že v podání nebylo shledáno žádné protiprávní jednání. Protože bod V. žádosti povinný subjekt vyhodnotil jako příliš obecný ve smyslu ust. § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, byl stěžovatel vyzván k upřesnění žádosti. Na výzvu povinného subjektu stěžovatel reagoval takto: „*Žádám výstupy generální inspekce, které se vztahují ke jednání příslušníků Policie České republiky, které mělo způsobit následky na životě či zdraví osoby nebo mělo neoprávněně zasáhnout do osobní svobody osob, a to s výjimkou těch, jejichž poskytování je limitováno zákonem, zejména § 8a, § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.*“ Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 20. 8. 2013, č. j. GI-IF-27-6/2013, bylo o žádosti stěžovatele rozhodnuto. Povinný subjekt vyhověl zčásti stěžovateli v bodě I. jeho žádosti, když zveřejnil údaje o devíti pracovnících (ředitel generální inspekce, náměstek ředitele, vedoucí 1. oddělení – bezpečnostní ředitel, hlavní ekonom, právník generální inspekce, tisková mluvčí, personalista, mzdová účetní a referent oddělení správy majetku – veřejné zakázky). Informace o ostatních pracovnících neposkytl s odkazem na ust. § 8a, § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt dále zčásti vyhověl stěžovateli v bodě II. a sdělil plat a odměny ředitele generální inspekce. Ohledně dalších pracovníků žádost odmítl s odkazem na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. V bodě V. byla žádost stěžovatele zcela odmítnuta podle ust. § 14 odst. 5 písm. b) citovaného zákona. Proti rozhodnutí povinného subjektu podal stěžovatel odvolání, které generální inspekce zamítla žalobou napadeným rozhodnutím.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti poukazyval i na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je rozsudek nepřezkoumatelný, není-li z jeho odůvodnění „*vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřístupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy*“ (viz rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Nepřezkoumatelnost je také dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73) a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené [...]. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný a jak posoudil skutečnosti mající pro věc zásadní význam. Pokud soud v odůvodnění rozhodnutí nereflektuje na námítka a zásadní argumentaci, o kterou se žaloba opírá, má to za následek jeho nepřezkoumatelnost. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Afs 47/2003 – 130, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Afs 58/2003 – 75, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Afs 391/2004 – 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Obdobně i Ústavní soud zdůraznil, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování (nálezy ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, a ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „*nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal*“ (nálezy ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Podle stěžovatele spočívá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami a bez řádného odůvodnění odkázal stěžovatele na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se již v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 Afs 69/2010 - 127, zabýval situací, kdy krajský soud k rozsáhlé žalobní námitce v odůvodnění rozsudku uvedl, že se ztotožňuje s argumentací žalovaného správního orgánu a odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě. Nejvyšší správní soud k takovému postupu krajského soudu uvedl, že „[t]akový přístup krajského soudu nelze akceptovat. Jakkoliv se soud může ztotožňovat se závěry žalovaného správního orgánu, musí jeho rozsudek obsahovat odpovědi na veškeré námitky uplatněné v žalobě. Odůvodnění krajského soudu však postrádá jakékoliv skutkové a právní úvahy soudu, které jej vedly ke závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud tedy nijak nerozvedl, proč argumentaci žalobkyně nepovažuje za důvodnou a proč považuje její námitky za liché, mylné nebo vyvrácené. Pouhý odkaz na napadené rozhodnutí je zcela nepřipadný, neboť soud posuzuje celý případ z jiné pozice než žalovaný správní orgán – tj. primárně na základě žalobních bodů, které musí vyčerpávajícím způsobem vypořádat. Rozhodnutí krajského soudu je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“

Závěry vyslovené v citovaném rozsudku lze aplikovat i v dané věci. Stěžovatel v žalobě nově oproti odvolání vyjádřil nesouhlas s argumentem generální inspekce, podle kterého jsou informace požadované v bodě I. žádosti nejen informacemi personálního charakteru, ale rovněž informacemi o činnosti orgánu činného v trestním řízení, tj. podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel na str. 5 žaloby také nově např. uvedl, že smyslem citovaného ustanovení není omezit poskytování informací o osobách podílejících se na trestním řízení, nýbrž o jednotlivých činnostech, které se odehrávají v rámci trestního řízení. Stěžovatel v žalobě odmítl argumentaci generální inspekce, která sice zohlednila závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, čj. 1 As 98/2008 - 148, publ. pod č. 1944/2009 Sb. NSS, na který stěžovatel poukázal v odvolání, ale dospěla k závěru, že informace personálního charakteru jsou s ohledem na ust. § 4 zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), součástí její vnitřní systematizace, a jedná se tudíž o ryze vnitřní záležitost. Stěžovatel na str. 6 žaloby nově namítal, že ust. § 4 zákona o služebním poměru pouze určuje postup, jakým způsobem se stanovují počty služebních míst a objem finančních prostředků, se kterými má daný úřad hospodařit. Toto ustanovení není proto podle stěžovatele pro danou věc relevantní a argumentace generální inspekce je chybná. Podle Nejvyššího správního soudu z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel v žalobě uváděl nové námitky týkající se bodu I. jeho žádosti, které nevedl v odvolání, a se kterými se tudíž odvolací orgán nemohl vypořádat. Bylo proto na městském soudu, aby se s novými námitkami obsaženými v žalobě vyčerpávajícím způsobem vypořádal. Ten však uvedeným způsobem nepostupoval, s námitkami stěžovatele, které byly poprvé formulovány až v žalobě, se nevypořádal, a zatížil proto napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

Úkolem městského soudu bylo přezkoumatelným způsobem vypořádat i další žalobní námitky. Např. žalobní námitky na str. 3 a 8 žaloby poukazující na to, že Policie ČR zveřejňuje informace o vedoucích jednotlivých odborů či útvarů vyšetřování a stejný přístup by měl platit i pro generální inspekci. Stěžovatel uváděl, že mu byly poskytnuty informace pouze o devíti pracovnících, přičemž u generální inspekce pracuje téměř 300 pracovníků. Stěžovatel přitom uváděl, že si je vědom toho, že někteří pracovníci mohou pracovat v utajení a není možné o nich poskytovat informace, nevidí však žádný zákonný důvod pro to, aby mu nemohly být poskytnuty informace např. o vedoucích jednotlivých regionálních pracovištích, jejichž jména lze získat jiným způsobem, např. z dokumentů podepisovaných jimi jako vedoucími atp. Krajský soud však tyto námitky rovněž nevypořádal a obecně odkázal na závěry vyslovené generální inspekcí

v napadeném rozhodnutí. S takovým postupem však nelze souhlasit (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). To platí tím spíše, když některé závěry generální inspekce nelze považovat za podrobně vypořádané, zejména ty ve vztahu k bodu I. žádosti. Generální inspekce v napadeném rozhodnutí uvedla úzký okruh osob, o nichž mohou být informace požadované v bodě I. žádosti zveřejněny s tím, že všichni zbylí příslušníci, zaměstnanci, včetně vedoucích a náměstků, jsou často osobně angažováni v konkrétních případech, přičemž existuje užší provázanost a spolupráce příslušníků se zaměstnanci, a proto je nezbytné poskytování těchto informací omezit. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výjimky z poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím musí být vykládány restriktivně. Okruh osob, o nichž nebude možné sdělit informace požadované v bodu I. žádosti (jméno, příjmení, titul, funkční zařazení a pracoviště), je nutno precizně vymezit právě s ohledem na výjimky stanovené v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Tímto není zpochybněno, že v generální inspekci mohou pracovat osoby, které spadají pod výjimky stanovené zákonem. Ostatně na to poukázal v žalobě i stěžovatel, když uváděl, že si je vědom toho, že některé osoby mohou pracovat v utajení a není možné o nich poskytovat informace, nevidí však žádný zákonný důvod pro to, aby mu nemohly být poskytnuty informace o jiných pracovnících, např. vedoucích jednotlivých regionálních pracovištích, o kterých lze požadované údaje zjistit i jinak. S jeho tvrzeními se však městský soud řádně nevypořádal, když pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí generální inspekce. Je tedy na městském soudu, aby vypořádal námitky vztahující se k bodu I. žádosti. Zaměří se přitom i na to, zda povinný subjekt, a následně generální inspekce, postupovaly správně, pokud z celkového počtu téměř 300 pracovníků sdělily informace pouze o devíti z nich. Od vypořádání námitek vztahujících se k bodu I. žádosti se odvíjí i důvodnost námitek, které se vztahují k bodu II. žádosti, tj. ke zveřejnění platů a odměn pracovníků generální inspekce. Městský soud však postupoval přesně opačně. Nejprve řešil otázku platů a odměn pracovníků a teprve poté otázku poskytování informací o jednotlivých pracovnících generální inspekce. Ani v jednom případě se přitom nevypořádal s námitkami explicitně a přezkoumatelným způsobem.

To platí i pro další žalobní námitky. Argumentace městského soudu je povrchní a nejde do podstaty věci. Městský soud shrnul právní úpravu a judikaturu a následně lapidárně vypořádal žalobní námitky s tím, že jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání, což není pravdou, a dodal, že generální inspekce se velice podrobně vypořádala s odvolacími námitkami, a městský soud proto k její argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Takové odůvodnění nelze považovat za dostačující.

Výše uvedené platí i pro vypořádání žalobních námitek týkajících se anonymizovaných výstupů generální inspekce, které se vztahují k jednání příslušníků Policie České republiky, jež mělo způsobit následky na životě či zdraví osoby nebo mělo neoprávněně zasáhnout do osobní svobody osob. I zde se městský soud zcela ztotožnil se závěry generální inspekce a dodal, že po povinném subjektu nebylo možno spravedlivě požadovat, aby poskytl takto rozsáhle vymezený okruh informací. Městský soud se však např. řádně nevypořádal s žalobní námitkou, že tvrzení generální inspekce o objemnosti a nemožnosti poskytnutí požadovaných informací z důvodu nutnosti mechanického vyhledávání, shromažďování a dalšího zpracovávání těchto informací nelze podřadit pod zákonné důvody, na základě kterých lze poskytnutí informací odmítnout, resp. s námitkou, že postupy generální inspekce při vyhledávání a shromažďování požadovaných informací nemohou být kladeny k tíži stěžovatele. Požadoval-li stěžovatel v žádosti i výstupy generální inspekce týkající se jednání příslušníků Policie České republiky, které mělo způsobit následky na životě či zdraví osob nebo mělo neoprávněně zasáhnout do osobní svobody osob, lze jen stěží hovořit o příliš obecné formulaci žádosti. Ze žádosti jednoznačně

vyplývá, jaké informace stěžovatel požadoval. Městský soud pak závěry generální inspekce převzal a stručně doplnil, že „nelze *spravedlivě požadovat*“ poskytnutí požadovaných informací. Ani tento svůj závěr však nijak neodůvodnil. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že zákon o svobodném přístupu k informacím obsahuje instrumenty, jak postupovat v případě, kdy by vyhledání informací bylo příliš nákladné nebo náročné (§ 14 odst. 7 a § 17 citovaného zákona).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu si navíc některé části rozsudku městského soudu odporují, resp. jsou nelogické. Jak na to správně poukázal stěžovatel, napadený rozsudek obsahuje řadu citací ustanovení právních předpisů a judikatury, ze kterých však městský soud nevyvozuje logické závěry. Městský soud např. na str. 6 a 7 odůvodnění rozsudku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 - 79, ze kterého vyplývá, že v případě žádosti o informace podle ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, není nutné provádět test proporcionality. V následujícím odstavci však vyslovil závěr, že v případech, „*kdy je požadovanou informací údaj o výši poskytnuté odměny či prostředku z veřejného rozpočtu, je třeba přistoupit k testu proporcionality a posoudit, zda se poskytnutí základních osobních údajů vymezených údajů v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nedostane do kolize s právem na ochranu osobních údajů dotčeného subjektu.*“ Svůj závěr o nutnosti provedení testu proporcionality městský soud navíc odůvodnil odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 55/2012 - 23, kterým byla rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu předložena otázka, zda v případě žádosti podle ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno provádět test proporcionality, či nikoliv. Tato otázka byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu právě z toho důvodu, že se osmý senát neztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 - 79. Podle Nejvyššího správního soudu je tedy zjevné, že závěry vyplývající z tohoto rozsudku, na který městský soud odkázal, jsou v rozporu s jeho následujícím závěrem, že v daném případě měl být proveden test proporcionality.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že problematika poskytování informací podle ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím byla v době rozhodování městského soudu předmětem řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, přičemž městský soud nevyčkal rozhodnutí rozšířeného senátu a bez dalšího rozhodl. Přitom si byl městský soud vědom toho, že ve věci bude rozhodovat rozšířený senát, neboť na str. 8 napadeného rozsudku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 55/2012 - 23, kterým byla otázka, zda v případě podání žádosti o informace podle ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné aplikovat test proporcionality, předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Bylo by tedy jak v souladu se zásadou procesní ekonomie, tak se zásadou jednotného rozhodování správních soudů, pokud by vyčkal rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. I v tomto ohledu tedy městský soud pochybil.

S ohledem na výše uvedené vady Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Městský soud je v dalším řízení vázán výše vyslovenými právními názory (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 5. února 2015

JUDr. Eliška Cihlářová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Dvořáková